

Myndigheten för
samhällsskydd
och beredskap

Klara, färdiga

Berättelsen om en kris.
Tricken för att klara den.

Klara, färdiga

Berättelsen om en kris. Tricken för att klara den.

Om ni lyssnar på det här är jag död

Yaminas pappa brukar alltid säga att måndagar är förbannade, och hon brukar alltid tycka att han överdriver. Nu har det gått nästan en timme sedan kassorna i butiken började krångla, och det börjar bli kaos på allvar.

Hon skannar varor. Pip efter pip efter pip. Blöjor och juice och flingor. Hon försöker undvika ögonkontakt med föräldrar som är irriterade efter jobbet. Gör sitt bästa för att ignorera småbarn som skriker.

Sedan sätter kunden kortet mot terminalen. Köpet godkänns inte. Kod behövs. Kunden slår in koden. Koden funkar inte. Transaktionen avbryts. Samma meddelande, om och om igen.

Kön till kassan bara växer och växer. Typ ingen har kontanter, och när de inte kan betala är det Yamina de blir arga på.

Det är imponerande hur mycket vuxna människor känner sig okej med att skrika på gymnasieelever som bara försöker jobba extra.

”Jag har pengar på kontot, jag kan pröva ett annat kort ... ge mig en sekund, bara.”

Myndigheten för
samhällsskydd
och beredskap

Klara, färdiga

Berättelsen om en kris. Tricken för att klara den.

Myndigheten för samhällsskydd och beredskap (MSB)

65181 Karlstad Tel 0771-240240 www.msb.se

Omslagsfoto: Faramarz Gosheh

Originalmanus: Eira A. Ekre

Tryck: DanagårdLitho

Publ nr: MSB2075 – Oktober 2022

ISBN: 978-91-7927-307-1

msb.se/klara-fardiga

Yamina nickar, biter ihop, hoppas att hon lyckas se artig ut. Det skulle vara jobbigt om snubben märker att hon sitter och fantiserar om hur det skulle se ut om hans huvud exploderade.

Köpet godkänns inte. Kod behövs. Koden funkar inte. Transaktionen avbryts.

Kunden svär. Sedan kommer han ihåg treåringen han har i kundvagnen. Då ser han skyldig ut, men bara för ett ögonblick. Sedan blänger han på Yamina, som om hon tvingat honom att säga könsord.

Hon harklar sig. ”Kan du kanske betala kontant?”

Mannen lyssnar knappt. ”Nej, vem har kontanter nuförtiden?”

Han blippar samma kort mot dosan igen, verkar hoppas att det plötsligt ska funka, och Yamina tänker på definitionen av galenskap. Att göra samma sak igen och igen, och tro att man kommer få ett annat resultat.

Treåringen sprattlar i barnsätet på kundvagnen. Slänger huvudet bakåt och tjuter.

Yamina har lyssnat på skithög musik hela livet, och hon har aldrig fått problem med öronen. När den här dagen är över kommer hon ha tinnitus på riktigt.

En äldre dam knacker mannen på axeln. ”Ursäkta – kan jag gå före? Jag har kontanter förstår du ...”

Yamina ser mannen vända sig om med mordisk blick. Hon håller andan. Hans huvud kommer explodera vilken sekund som helst nu.

Då dyker hennes chef upp. Ingen verkar veta vad som är fel med kassorna, men det spelar ingen roll. Yamina får avsluta sitt skift tidigt, och slipper spendera resten av dagen med att bli utskälld. It's the little things.

Hon skyndar genom butiken. Läger knappt märke till hyllorna eller kunderna. Hör bara pipandet och skriken och bråken eka i huvudet. När hon smyger igenom lagret dämpas ljuden en aning, och sedan når hon dörren till lastkajen.

Slår upp den på vid gavel. Sommarhetta. När hon väl står där, ute på betongen, fortfarande i sin uniform, har hon ingen aning om vad hon ska ta vägen.

Världen håller på att gå under, och det är bara måndag. Holy shit.

Yamina suckar, och drar sedan in ett djupt andetag. Slår sig ner på lastkajen. Trycker båda handflatorna hårt över ansiktet, tills det blixtrar för ögonen.

Det skulle ju bli en bra vecka. Hon har överlevt massa dåliga veckor, bara för att den här skulle bli perfekt. Ali är på väg till stan, de ska ha huset för sig själva, och ... shit.

Yamina tar fram sin telefon. Stirrar på sin spegelbild. Herregud, hon märkte inte ens hur många gånger hon drog handen genom håret medan hon satt i kassan. Håret står åt alla håll av statisk elektricitet. Och hon tyckte det var smart att klippa page. Nu ser hon ut som någon edgy modell som går för en så-fult-att-det-är-snyggt designer på modeveckan.

Till och med i mobilens skärm ser hon de mörka ringarna under ögonen. Liksom, hon har varit ihop med Ali tillräckligt länge för att känna sig okej med att se ut som ett stressvrak när de hänger, men – ändå. Hon petar med ett finger i ögonvrån. Drar lite, som om det skulle få henne att se vaknare ut.

Sedan stänger hon av flygplansläget på telefonen. Fem nya meddelanden från Ali dyker upp, och hon behöver

inte ens läsa alla för att bli besviken. Egentligen vill hon slänga ifrån sig mobilen, men den är fan för dyr för det. Istället drämmer hon ner den på lastkajen bredvid sig, och trycker händerna över ögonen igen.

Om det bara är mörkt ett tag, och tyst, och om hon bara får andas; då kanske allting kan lösa sig. Då kanske det kan bli tillräckligt tyst i huvudet, så att hon faktiskt kan tänka igen.

Hon vet inte hur länge hon bara sitter här, utanför butiken, men det känns som bara några sekunder innan mobilen ringer. Vibrerar ilsket mot betongen.

”Ali?”

Men hon vet redan nu att det inte är han, för så fort hon svarar hör hon mer skrik – ett gråtande barn på andra sidan luren.

”Va? Nej. Det är jag.” Och Wilma behöver verkligen ingen introduktion. Hon nästan skriker i telefonen, och även om Wilma ofta är högljudd är det här annorlunda. En rysning drar längs Yaminas rygg. Den känns som is. Tänk om det inte bara är butiken. Tänk om det är något större som har hänt. Tänk om världen *faktiskt* håller på att gå under.

”Sorry”, Yamina tvekar. Känner sig för trött för att jidra. ”Har haft världens sämsta dag. Ali skrev precis att han inte kommer till stan, så jag trodde att det var han som ringde.”

”Aaah, fattar.” Medan Wilma pratar är det massa oljud i bakgrunden. Barnet som grät tidigare snyftar nu, och det hörs ljud av vatten som rinner. Papper som prasslar. ”Är det galet på jobbet?”

”You have no idea. Jag satt i kassan när allt började spåra. Folk kunde inte betala, och så började de skrika på

mig som om det var mitt fel. Bara. Japp, det var jag! Jag kraschade er bank. Puckon.” Yamina suckar igen. Hon har längtat efter en hel vecka utan föräldrarna, och nu önskar hon att pappa bara kunde komma och hämta henne. Att de kunde köpa pizza på vägen hem. Hon skulle till och med kunna gå med på att titta på Sportnytt. Bara för att få lite lugnt, normalt sällskap.

Medan Yamina suttit tyst och fantiserat om en bättre måndag verkar saker spåra hos Wilma. Barnet hostar, och alltså – det måste vara Leo. Lillebrorsan. Trots att han inte ens hostar i telefonen låter det jättemycket. Rossligt, som när skådisar hostar blod på film.

Wilma hyschar honom. ”Här, drick lite vatten ... nej, det är lugnt, du behöver inte ...”

Hon tystnar när han börjar gråta igen.

Yamina harklar sig. ”Yo, vad händer?”

”Leo har fått en astmaattack!” Wilma pratar högt igen, som om hon knappt kan kontrollera rösten. ”Vi har slut på medicin, så vi stack in till apoteket, men det var något fel med deras datorer, så de kunde inte hitta hans recept. Ringde pappa, och han sa att Leo *måste* ha sin medicin, och jag bara, *tack, jag vet, du är ett geni*, och han sa att han skulle försöka ...”

Yaminas telefon vibrerar i hennes hand. När hon snabbt kollar på skärmen står Alis namn där, med alla dumma hjärtan och stjärnor hon lagt till i hans kontakt. Det ser cringe ut, i alla fall precis just nu, när hon är för stressad för att vara kär.

Hon inser att hon missat en massa av vad Wilma sagt, och trycker telefonen mot örat igen. ”Försöka vad då? Vad skulle din farsa göra?”

”Ingen aning! Samtalet bröts! Så vitt jag vet är den svikaren fortfarande på jobbet!”

Yamina andas ut långsamt. Hon har verkligen hört nog med skrik för dagen. ”Ok. Chilla.”

”Och det är kaos med bussarna! Fucking oändliga köer, och jag kan ändå inte blippa mitt kort, och brorsan är trött, så jag får *bära* hem honom, för han orkar inte gå, och ...”

”Chilla!” När Yamina avbryter känner hon sig typ som världens sämsta person, men Wilma håller på att spåra på allvar. ”Alltså, snälla. Jag fattar att det är panik, men liksom ...”

Wilma är tyst ett litet tag. Pyslar med Leo, men när hon pratar igen låter hon i alla fall inte arg. ”Förlåt.”

Yamina sneglar ner längs gränden som leder upp till lastkajen. Hon tog cykeln till jobbet idag, och hon bor ju fett nära Wilma. Dessutom kommer hon bara vara ensam hemma eftersom Ali inte kommer, så ...

Hon byter inte ens om. Kan hämta resten av sina saker senare i veckan. Hon har mobilen och sina nycklar. Det räcker.

”Du måste sluta katastroftänka”, säger hon till Wilma, men det känns som att hon också påminner sig själv. ”Foka på problemlösning. Jag möter upp dig, okej? Vi fixar medicin. Ni har väl det hemma?”

”Ja, alltså, det borde vi. Pappa brukar alltid se till att det finns ...”

”Bra.”

Yamina skyndar ner längs gränden, och folk kommer så klart stirra när hon cyklar förbi i sin butiksuniform, men orka bry sig. Om Steve och Robin i Stranger Things kan springa omkring i sina glasskioskläder en hel säsong kan hon överleva i sin jacka, pikétröja och cargoboxor.

Medan hon låser upp cykeln hör hon Wilma fortsätta prata med Leo. Han fortsätter rossla och hosta, klagar och gråter. Vill hem. Vill inte gå. Det är ärligt talat ett mirakel att Wilma inte blivit galen.

”Är du kvar?” Frågar Wilma plötsligt. Hon är ostadig på rösten nu. ”Förlåt att jag bara, panikar och inte pratar, och jag har inte ens frågat om all skit på ditt jobb ... *gomen nasai.*”

Yamina fnysar. Slår på högtalartelefon medan hon låser upp cykeln. ”Det är chill. Din brorsa är ju sjuk.”

”Ja, men – ändå.”

”Okej”, Yamina säger det med en suck. Måste liksom ladda innan hon hoppar upp på cykeln. Den här måndagen kommer slå rekord i dålighet. ”Jag tar cykeln. Är hos dig om typ en kvart. Ses där?”

”Du är bäst. Tack.”

Wilma lägger på med en gång, och det känns nästan taskigt att tänka så, men tystnaden är så himla skön.

Yamina har cyklat samma väg tusen gånger, så hon kan bara zona ut och inte tänka på någonting. Mobilen vibrerar i fickan, men hon orkar verkligen inte. Antingen är det mamma som ska påminna om hur alla plantor ska vattnas, eller så är det Ali som ska be om ursäkt på tusen olika sätt, eller så är det typ, varning från staten om att världen håller på att gå under – som om hon inte har märkt det.

Över bron och genom gångtunneln. Vänta vid röd-ljus. Ignorera mobilen. Snegla på de andra personerna i cykelbanan, bara kolla; hur stressade verkar de? Finns det någon hint om hur mycket annat som gått fel? Liksom, hur illa är situationen på en skala?

När hon svänger upp på gatan de bor på saktar hon in. Hoppas av cykeln när det kanske är hundra meter kvar. Hon kommer säkert ändå vara först, så det är inte poäng med att rusa.

Medan hon leder cykeln tar hon fram mobilen. Skippar alla notifikationer tills hon ser Alis namn.

”Tåget står stilla mitt på ett fält. Det har gått FLERA TIMMAR.”

”Babe FÖRLÅT.”

”Hatar du mig?”

”Ring när du kan. Har lite batteri men lovar att svara.”

Alltså, det sista hon behöver är att han ska vara så himla dramatisk, men det värsta är att hon inser att hon faktiskt ler mot mobilen. Det är ju typ äckligt på riktigt att hon tycker det här är gulligt.

”Så klart jag inte gör.”

”Är ju inte ditt fel.”

”Det är kaos här också. Jag ringer när jag kan.”

”Typ ikväll.”

Hon funderar på att skriva något mer, eller lägga till massa random emojis, men nu är hon så nära Wilmas hus att hon hör någon inne på tomten. Eller, alltså; hon hör Wilma. Wilma som står och bankar på dörren och häver ur sig så många svordomar att hennes lillebror kommer bli totalt traumatiserad efter det här.

Yamina skyndar sig igenom grinden, slänger ifrån sig cykeln på gräsmattan, och där är de. Leo sitter på trappan, kramar om sina knän och drar djupa andetag. Wilma river i dörren som om hon skulle kunna klösa sönder den med bara händerna. Hon har på sig en oversized tröja som är röd-och-svartrandig. Den hänger ner över ena axeln, och

ser ut som om den inte helt passar. Yamina undrar hur mycket Leo har slitit i Wilmas kläder de senaste timmarna. Förutom det har hon på sig ett par jeansshorts, och hennes ben är fläckade av gräsfläckar och små blåmärken. Holy shit.

”Hej!” Yamina skyndar upp för trappan. Läger en hand på Wilmas axel. ”Chilla. Ta det lugnt!”

Wilma sparkar dörren hårt. Svär igen. Sedan suckar hon uppgivet.

”Har du tappat nycklarna?”

Wilma skakar på huvudet. Hennes långa, linblonda hår är uppsatt i en jätteslarvig knut. Sticker ut åt alla håll, och när hon rör på huvudet faller ett par hårtestar ner i ögonen på henne. ”Pappa har installerat något himla smartlås. Vet inte vad som är fel, men jag kommer inte in. Har testat *allt*.”

”Har ni verkligen ingen backup?”

Wilma skakar på huvudet. Ser sig vilt omkring. Drar en hand genom håret. Hennes gröna ögon är helt uppspärade.

”Nej, alltså, *ingenting*, men – ” hon tystnar. Stirrar på det lilla hallfönstret som är en bit bredvid dörren. ”Jag kan lösa det här!”

Yamina behöver inte ens fråga vad hon tänker.

”På allvar? Ska du krossa ett fönster?”

”Japp. Som på film. Det där är bara ett prydnadsfönster, kolla ...” Wilma går fram och knackar på rutan, för att visa hur tunn den är.

Sedan vänder hon sig till Yamina, och det läskiga är att hon verkar markant lugnare nu. ”Kan jag låna din jacka?”

Och alltså, har Yamina ens ett val? Wilma kommer väl försöka slå sönder fönstret oavsett om hon hjälper till eller inte.

Dessutom är det ju jobbets jacka. Inte som att den är värdefull, liksom.

”Här.” Hon räcker Wilma jackan, och ser på medan hon virar in sin hand i den. ”Alltså, borde vi inte testa något annat innan du ...”

Wilma slår handen genom rutan. Leo rycker till. Vänder sig om och stirrar på dem. Splittret faller ner på trappen, och Wilma flämtar till.

”Aj?”

Det tar bara några sekunder innan blod sipprar ut längs hennes arm, och mörka fläckar blommar ut i jackans ljusgrå tyg.

”WHAT THE FUCK WILMA?”

Yamina vet att det sista som behövs är att hon också får panik, men Jesus Christ det är *så mycket blod*.

”Herregud, okej, okej ... vi kan fixa det här.” Yamina andas djupt, långsamt. Jobbar verkligen hårt för att inte bli hysterisk. ”Linda jackan så tajt du kan. Jag hjälper dig att knyta den.”

Wilma säger ingenting. Bara nickar, biter hårt i underläppen. Blinkar tårarna ur ögonen, medan hon skakar glassplittret ur jackan, och sedan lindar den ett par gånger runt armen.

”Så”, säger Wilma med skakig röst, och håller ut armen mot Yamina. ”Du kan knyta nu.”

Yamina är så spänd. Gör verkligen sitt bästa för att hålla händerna stilla. Leo sitter kvar på trappen. Han har gömt ansiktet i knäna. Snyftar. Shit – astman blir säkert värre om han panikgråter.

Jacktyget är styvt, och blodet gör det svårt att få grepp. När Yamina till slut får till en knut och drar åt skriker

Wilma, och det kanske inte är bra stil, men Yamina skriker tillbaka, för liksom ...

”I VILKEN FILM HAR DU SETT DEM GÖRA DET HÄR ENS?”

Wilma tar ett djupt andetag. Stirrar på sin arm. ”Nice Guys?”

Om Leo inte hade varit här hade Yamina svurit *så himla mycket*. ”Skojar du? Ryan Gosling typ dör ju nästan i den! Han FÖRBLÖDER.”

”Ja, men jag tänkte att han är en total himbo, och jag är smart, så ...” Wilma tystnar. Drar in ett skakigt andetag. ”Okej, *aj*. Det här är inte *kawaii desune*, alltså.”

”Oh my god, sluta med japanskan!” Yamina vet att hon borde supporta Wilma, men gränsen är nådd. ”Jag gör slut! Vi är inte vänner längre! Jag ghostar dig och hjälper dig aldrig igen. Jag menar allvar. Hur kan du bara ...”

Yamina biter ihop. Behöver tvinga sig själv att hålla käft och bara lugna sig. Leo sitter på trappan och gråter, och jackan runt Wilmas arm är redan så fläckad av blod, och *de behöver en plan*.

”Vi drar hem till mig”, säger Yamina, och nickar ned längs huslängan, som om Wilma behöver påminnas om vart hon bor. ”Jag kan ta mig in, för jag bor inte i något himla Black Mirror hus.”

Wilma nickar. Det ser ut som att hon försöker le, men hon verkar ha för ont. ”Jag tror inte att jag kan bära Leo.”

”Jag fixar det”, säger Yamina, som om det skulle vara enkelt.

Sedan behöver hon sitta på huk framför Leo i säkert två minuter, och övertyga honom om att låta henne bära honom. Han går till slut med på det, och det är då hon

inser att nästa utmaning är att faktiskt lyfta honom. Det är inte som att han är en bebis, liksom. Ungen går ju på förskola.

Men det är i alla fall kort till Yaminas hus, så hon lyckas hiva upp honom och börja gå. Lämnar sin cykel på gräsmattan, slänger en blick över axeln för att försäkra sig om att Wilma hänger med, och sedan skyndar hon ut på trottoaren och ner längs vägen.

”Jag tror jag kommer svimma.” Wilma pratar så tyst att Yamina knappt kan höra henne över sin puls.

”Alltså, om du kan vänta med det tills vi är hemma hos mig skulle det vara awesome”, svarar hon, och fortsätter gå. ”Jag vet inte vad jag gör om jag måste hantera att du är medvetlös och att din lillebror inte kan andas.”

Det är tyst ett litet tag, och Yamina måste kolla över axeln igen för att se till att Wilma fortfarande är på benen. Som tur är lever hon fortfarande, men hon är blek, och går inte särskilt snabbt.

Wilma märker att Yamina stirrar på henne, och hon möter hennes blick. Nickar. ”*Hai*. Jag ska försöka.”

När de väl kommer fram till Yaminas hus har hon sån himla mjölksyra från att bära Leo. Hon ställer ner honom hyfsat försiktigt på trappen, och skyndar sig sedan för att låsa upp.

Det har typ aldrig känts så skönt att komma hem. Yamina sparkar av sig skorna. Andas in lukten av mammas doftljus. De står utställda i varje rum, och får hela huset att dofta rosor och lavendel.

Yamina går direkt till vardagsrummet och drar igång spelkonsollen. Det är allt som krävs för att Leo ska bli intresserad, och slå sig ner i soffan med en kontroll. Han behöver lite hjälp med att navigera menyerna, men sedan

är han igång med ett racingspel, och det verkar funka som en tillräckligt bra distraktion.

Medan hon håller på med spelet hör hon Wilma prata ute i köket, men när Yamina väl går dit sitter hon tyst, och har ett hårt grepp med ena handen runt jackan och den skadade armen.

”Hur mår du?”

”Det går”, mumlar Wilma, och sedan nickar hon mot sin telefon som ligger på köksbordet. ”Pappa ringde.”

”Oh, shit.” Yamina slår sig ner mitt emot henne vid bordet. Sekunden hon sätter sig ner inser hon hur otroligt trött hon är. ”Sa du att du skar upp hela armen? Och att din lillebror typ är döende?”

”*Hai*. Han blev orolig.” Wilma sitter tyst ett litet tag. Blänger på telefonen. ”Men han måste vara kvar på jobbet.”

”What? Det börjar ju bli sent, *och* hans barn är typ i en akutsituation. Varför kommer han inte hit?”

Wilma rycker på axlarna, och sedan svär hon till. Rörelsen måste fått såret att göra ont. ”Alltså – han jobbar ju med sånt där. Tech. Och hans företag undersöker tydligen allt som gått fel, med att man inte kan betala och så. Verkar som att han inte kommer kunna komma hem förrän problemet är löst.”

Wilma suckar. Ser sig om i köket. ”Kan vi sova hos dig?”

”Alltid.” Yamina svarar snabbt, liksom, herregud; Wilma behöver inte ens fråga. ”Vi bäddar ner din brorsa i vardagsrummet, det löser sig.”

”*Arigato gozaimasu*. När jag åker till Japan ska jag skicka världens bästa snackbox till dig. Jag lovar.”

Yamina fnyser, och kan inte låta bli att le. För en gångs skull är Wilmas japannörderi mest gulligt. När allt har blivit ett enda kaos påminner det om hur livet brukade vara.

• • •

”Nils ljuddagbok, ett par timmar efter katastrofen.

Om ni lyssnar på det här är jag död.

Eller så har du snott min mobil.

Om du har rånat mig, fuck off; vi borde alla hjälpas åt nu när världen har gått under.

Alltså, inte för att den har gått under än, men den kommer ju ha gjort det när du lyssnar på det här.

Jag vet inte vad som hänt än, men ... det är något stort.

Syrran, hon har typ panik. Leo, vår lillbrorsa, har ingen astmamedicin.

Fattar ni? Han kan inte andas, och apoteket kan inte lämna ut medicinen. Vägrar ge henne hjälp bara för att för kortet inte funkar eller ... jag vet inte. Ingen vet.

Min brorsa kommer kvävas och dö, och det är bara början.

Det är nu det händer.

Undergången är här.”

• • •

Ali vet inte hur länge de har suttit på tåget. Timmarna flyter ihop, och nu är det skymning. På sätt och vis är det skönt att det är sommar – det hade varit ännu värre att vara fast här om det blev nattsvart utomhus. Istället har solen sjunkit bortom trädlinjen, och hela världen är sådär smutsigt orange.

Samtidigt är det förjävligt att det är sommar. Värmeböljan får tågvarnen att kännas som en bastu. T-shirten

klibbar fast vid huden, och han har knappt något vatten kvar att dricka. Tågpersonalen delade ut dricka och powerbars för tusen år sedan, när solen fortfarande stod högt, och de fortfarande trodde att det här bara skulle ta ett par timmar.

Nu sitter de fortfarande här, och Ali är rädd att han kommer börja hallucinera vilken sekund som helst. Uttorkning kan ju förstöra hjärnan på en, på riktigt.

Han stampar foten i golvet, river med naglarna över sina slitna jeans. Tittar ut genom fönstret, och ser sin spegelbild titta tillbaka. Till och med i den suddiga rutan ser han svettigt ut. Det korta, mörka håret – som oftast är lite lockigt och står åt alla håll – ligger tryckt mot pannan. Han valde verkligen fel t-shirt idag. Den är typ ... pastellfärgad? Lila? Whatever. Den är ljus och visar *alla* fläckar. Om han bara hade kunnat köra svarta kläder hade han i alla fall sett ut som en karaktär ur någon himla zombiefilm.

Tittar på Dejan som sitter *alldeles för nära* och bara stirrar i sin mobil. Spelar spel, som om han inte ens är rädd att batteriet ska ta slut. Inte för att Dejan har klätt sig bättre. Han har en långärmad tröja på sig. Vit, med blå ärmar – fett retro. Men han har också i alla fall kortare hår. Helt rakat på sidorna. Det måste vara riktigt skönt nu när det är så helvetiskt varmt. Han har också på sig den där tjocka silverkedjan, den där som han använder *hela tiden*, till och med när de drar till stranden. Den är oxiderat svart, och kommer bara bli smutsigare ju längre de sitter här.

Ali kollar sin egen telefon. Mindre än 10 % kvar, och han har inte hört från Yamina på jättelänge.

”Hon säger att hon inte är arg.” När han börjar prata suckar Dejan, men han pausar också sitt spel, så han

verkar lyssna. ”Hon säger att det inte är mitt fel, men det känns som att allt är mitt fel. Hon fixade så att vi skulle få flera dagar att bara hänga. Ingen familj, inga avbrott. Och så ringer jag och bara; *hej babe, vi står fortfarande stilla på ett fält mitt ute i ingenstans. Tåget har inte rört sig ens en millimeter. Sorry. Vi ses när vi ses.*”

Dejan fnyser. ”Ali. Mindre självömkan tack.”

”Lätt för dig att säga. Har du någonsin mått dåligt över en enda grej i ditt liv?”

När Dejan tvekar är det så uppenbart att han bara gör det för att skådespela. ”Tveksamt.”

”Precis.”

Ali tystnar. Att prata om hur himla stressad han är verkar inte hjälpa. Att sätta ord på det gör bara allting värre. Han kollar sin telefon igen. 8 %.

”Fy vad varmt det är. *Så varmt!*” Han drar i t-shirten igen. Tyget släpper långsamt från huden. Är helt äckligt genomsvettigt. ”Jag är inte ens säker på att jag vill komma fram. Om Yamina ser mig så här kommer hon dumpa mig.”

Dejan armbågar honom i sidan, men inte särskilt hårt. ”Bror. Du ser bedrövlig ut på en bra dag. Hon har redan låg standard. Du behöver inte oroa dig.”

”Tack. Och du undrar varför du är singel ...” Ali muttrar mest för sig själv, för om han börjar jiddra kommer säkert någon av dem spåra, och det är det sista han behöver. ”Jag längtar ju efter henne! Can you blame me?”

Han stampar foten snabbare. Sneklar på mobilen. Fortfarande 8 %. Han kollar ut genom fönstret. Kollar på Dejan. När de sitter tysta hör han surrandet av tågagnens AC. All torr luft som cirkulerar, runt, runt, runt.

Det är så otroligt instängt.

”Men, jag menar ... hur länge har vi stått still egentligen? Det är mörkt ute och ingen vet något. Jag hörde någon gråta. Jag blir nipprig.”

Dejan skrattar så högt att det hörs i hela vagnen. ”Nipprig?”

”Ja? Det är faktiskt ett helt normalt ord att säga.” Ali himlar med ögonen. ”Jag har läst det i säkert tusen böcker. Och jag blir *nipprig* av att bara sitta här och vänta. Borde det inte vara olagligt att hålla oss inlåsta så länge? Är ju som en bastu här inne. Kan du googla om det är olagligt?”

Dejan fnyser. Skakar på huvudet. ”Du kan googla.”

”Nej, Dejan, det kan jag inte.” Ali säger det med sin bästa översittarröst. Låter som den där matteläraren som gjorde deras liv till ett helvete hela vårterminen. ”Tänk om Yamina ser på nyheterna att någon totalkatastrof har hänt, och så kan hon inte nå mig för jag använde upp batteriet för att googla helt värdelösa saker.”

”Du är världens bästa pojkvän. Jag fattar det. Hela vagnen fattar det. Men ibland måste man bara ...”

”Nej, jag måste ingenting. Liksom, tänk om det sista Yamina hör från mig är att jag sitter på ett dött tåg i ingenmansland, och sen försvinner jag off-grid? Vi vet ju inte ens vad det är. Skogsbrand, översvämning, zombiapokalyps ...”

Ali sneklar på telefonen igen. Klickar flera gånger, men inget händer. Skärmen är en svart spegel, där hans svettiga ansikte stirrar tillbaka.

”Fan också!”

Jag tror jag blödit igenom jackan

Yamina sitter vid köksbordet. Har hållt upp ett glas vatten, men hon dricker inte. Bara stirrar på den klara vätskan. När Wilma börjar prata rycker hon till. Hade nästan glömt att hon inte var ensam.

”Allvarligt, kan vi inte bara gå och lägga oss? Det har varit en så himla sjuk dag.”

Yamina blinkar ett par gånger. Landar i nuet. Hör Leo spela racingspelet i vardagsrummet. Samma bana om och om igen. I köket susar AC:n. Fönstret står på glänt, och ute i trädgården skrävar fåglar, trots att det håller på att bli mörkt.

Sedan, till slut, landar Wilmas ord.

”Skämtar du? Du har ett stort skärsår på armen!” Yamina sätter sig upp. Försöker vakna till och hitta tillbaka till någon sorts fokus. ”Du kan inte sova innan vi har kollat hur illa det är. Vi måste lägga om det. Tvätta det.”

”Men okej. Jag kan skölja det i diskhon”, Wilma ställer sig upp. Svajar lite. Även om hennes röst är stadigare nu, och hon är så där envis som hon alltid är, mår hon definitivt

fortfarande illa. Yamina hoppas hon inte svimmar. Hon vet fan inte vad hon gör om det händer.

Wilma stannar upp vid köksbänken. ”Har du silvertejp eller något?”

När Yamina skrattar är det inte ens för att hon försöker vara taskig. Det bara händer. Hon har liksom aldrig hört något så dumt i hela sitt liv. Hon kan inte rå för det.

”TEJP? Tänker du tejsa ett skärsår?”

Wilma tvekar. Verkar genuint förvirrad. ”Ja? Eller, jag menar ... nej?”

Yamina dricker ur glaset, skjuter ut stolen och ställer sig upp. Hela kroppen känns tung, musklerna pirrar som av mjölksyra. Hon hade inte ens fattat hur trött hon är för än hon satte sig ner.

”Vi borde ha en första hjälpen-låda. Jag kollar badrummet.”

Wilma nickar, och står lydigt kvar vid köksbänken. Skönt att hon i alla fall inte försöker tejsa armen i smyg.

Det tar inte lång tid att hitta lådan. Mamma har köpt en sådan där som är knallröd, med ett stort, vitt kors på. Någon sorts retrodesign, så att den skulle kunna höra hemma i en tv-serie. Tydligt kan man tänka på inredningsdetaljer till och med när man preppar. Amazing.

”Hittat!” Hon ropar längs hallen till Wilma. Öppnar lådan medan hon går, och kollar igenom vad som finns.

Det finns inte mycket alls. Plåster. Tops, av någon anledning. Pincett, och en färstingborttagare. Bra att ha ifall Sverige blir attackerat av fästingar; bra tänkt mamma.

På botten ligger en kompress, i alla fall. Alltid något.

När hon kommer tillbaka in i köket står Wilma och pillar på jackan som fortfarande är lindad runt hennes arm. Hon drar i tyget, och grimaserar.

”Jag tror jag blödit igenom jackan. *Gomen.*”

Yamina är nära att tappa lådan, för liksom, hon Wilma blöder *så här mycket* så kan det ju vara en pulsåder som hon skurit sönder, och i sådana fall fucking dör man. Det är ju så folk tar livet av sig. Men också – om Wilma *hade* skurit upp en pulsåder, då hade hon nog redan varit död, så ... silver linings.

Wilma verkar märka hur stressad hon blivit, så hon viftar med sin friska hand för att fånga Yaminas uppmärksamhet. ”Nej, alltså, det är lugnt! Det har slutat blöda nu. Är bara att jackan typ fastnat i blodet, och din chef kommer bli *så* arg för att du – eller alltså, jag – har förstört uniformen ...”

Yamina suckar. Försöker att inte le, för det känns så opassande i en sån här situation, men också – ”Dude, jag bryr mig inte ett skit om uniformen. Bara du inte är döende. Lova att du inte är döende.”

Wilma nickar snabbt. ”*Hai!* Jag lovar!”

Yamina ställer ifrån sig första hjälpen-lådan på bänken bredvid Wilma. Drar sedan igång vattenkranen. Det rinner vatten i kanske fem sekunder, och sedan dör trycket. Rören gurglar, vattnet droppar, och så tar det slut helt.

”Vad i hela ...” Wilma stirrar på kranen.

”Jag vet!” Yamina ändrar temperatur. Öppnar och stänger kranen om och om igen. Ingenting händer. ”Det finns inget vatten! What the hell!”

”Så ... Vi har inte ens att dricka?” Wilma pratar tyst, som om hon inte ens pratar med Yamina, utan mest för sig själv. ”Eller laga mat med? Åh nej. Brorsan. Han brukar ha en blöt handduk på bröstkorgen om astman blir jobbig. Och hur ska vi tvätta rent såret?”

”En sak i taget. *Snälla.*” Yamina greppar köksbänken med båda händerna. Bara lutar sig och blänger på diskhon, som om hon kunde tvinga den att spruta vatten bara med sina tankar. ”Som Obama skulle säga; *yes, we can.* Vi kör sån där handsprit eller nåt.”

”Handsprit?” Wilma lägger ena handen på Yaminas arm. Riktigt snabbt. Hon griper inte tag eller något, men det känns som att hon är redo att hålla henne tillbaka. ”Jag tror vi borde googla det. Det liksom ... låter fel.”

”Låter fel?”

”Ja, alltså, *visst*, det gör rent, men löser det inte upp fett och sånt? Känns det inte skevt att hälla sånt i ett öppet sår?”

Yamina rycker på axlarna, men hon stannar i köket medan Wilma googlar. När hon hittar resultatet säger hon inte ens något. Hon bara håller upp telefonen där någon läkarsida säger ABSOLUT INTE UNDER NÅGRA OMSTÄNDIGHETER.

Yamina håller upp båda händerna. Erkänner sig besegrad. ”Okej! Sorry! Jag tänkte inte. Vi har ju typ badat i handsprit de sista åren.”

”Det är chill.” Wilma läser lite mer på mobilen, och sen lägger hon den ifrån sig. ”Det är vatten som galler, om man inte har sån där sårtvätt du vet. Ska vi kolla de andra kranarna?”

När de går till badrummet i hallen tänker Yamina igen på definitionen av galenskap.

Precis som köskranen rinner det vatten i några sekunder. Typ det som är kvar i rören rinner ut, och sen droppar det bara. Så här i efterhand kanske det hade varit smart att ställa någon skål under kranen. Samla det lilla som fanns.

”Det är säkert samma med trädgårdsslangen”, muttrar Yamina, för hon orkar faktiskt inte gå ut och kolla. ”Vi har legit inget vatten. Överhuvudtaget. Nothing.”

”Tror du det bara är här? Eller hela stan?”

Yamina är redan på väg ut ur badrummet. ”Vi borde kolla.”

Hon går in i köket och slår på radion. Det är någon nyhetssändning, men de pratar inte om vatten. Hon låter den stå på. Går vidare in i vardagsrummet. När hon tar TV-kontrollen och byter input, så att TV visar kanaler istället för racingspelet, är hon beredd på att Leo ska rage-a med en gång. När han istället bara stirrar på henne, som om han inte ens kan förstå vad hon gjort, känns det som en vinst i sig själv.

”Otydligt, de snackar inte om det just nu ...” hon stampar med foten i golvet. Väntar på att de ska byta ämne, eller att någon text ska dyka upp med information.

”Alltså, hela Sverige kan inte få slut på vatten. Det finns ju hav och sjöar och sånt.”

Wilma står i dörröppningen. Verkar försöka lyssna både på radion i köket och TV:n.

Leo drämmer spelkontrollen i soffan. ”Stäng av! Jag spelade ju!”

”En minut bara”, säger Yamina, och trots att hon försöker prata mjukt och snällt tycker hon att hennes röst låter elak.

Wilma fortsätter prata. ”Jag läste någonstans att man kan dricka vattnet i toaletten.”

Det är en så himla oväntad kommentar att Yamina gapskrattar. Känner tårar i ögonvrån. ”Skämtar du?! Vattnet försvinner i typ en timme, och du vill dricka toavatten som en hund?”

”Alltså inte ur toaskålen. Du vet – tanken.”

Yamina himlar med ögonen. Flinar mot henne. ”Det är fortfarande toavatten.”

”Ja, men man har ju inte spolat med det än!” Alltså, Wilma är typ uppjagad på riktigt, och det är nästan så att Yamina vill fortsätta provocera henne. Att jiddra om det här är så mycket bättre än att tänka på den potentiella vattenbristen.

”Har man inte spolat än så är det ju bara vanligt vatten!” Wilma suckar. Sjunker ihop lite mot dörrkarmen. ”Alltså, jag försöker bara vara lösningsorienterad här. Det var *du* som sa att jag borde foka på problemlösning.”

”Mmm, du är så bra på lösningar. Slå sönder fönster med knytnäve. Dricka ur toaletten. Geni, alltså.”

Wilma blänger på henne. ”*Kuso'tare.*”

Yamina suckar. Byter input på TV:n igen, så att Leo kan fortsätta spela.

”Vi kan inte bara stå här och vänta. Jag går till grannen och kollar om de också har vattenproblem.” Hon tänker efter lite – funderar på ens vilken granne hon kan gå till så här sent.

”Det låter bra. De kanske till och med har vatten att dela med sig av.”

Yamina försöker le. ”You never know. Håller du koll på Leo?”

Wilma gör honnör. ”*Hai!*”

• • •

”Nils ljuddagbok, med Rapport från katastrofens rand, dag ett.

Eller två.

Det är mitt i natten. Orka räkna dagar.

Jag kan inte sova för jag oroar mig fett mycket för vad som kommer hända. Har inte hört något från syrran på flera timmar.

Minimum kan man ju tycka att hon borde höra av sig och säga att allt är okej. Att brorsan lever. Men jag får inte tag på någon!

Tips för er som överlevt: Prata med er familj. Håll kommunikationslinjerna öppna. För det är så här vi går under, i tystnad.

En polare sa att det här är en klassisk strategi. Man klipper access till pengar – då kan ju ingen göra något.

Och sen, när alla är fast hemma, då kör de nästa steg i offensiven.

Gruppchatten är online i alla fall, så allt ligger inte nere. Fast de postar inte särskilt mycket just nu.

Okej. Det kan ju i och för sig bero på att klockan är tre på natten. Hm.

Jag borde nog försöka sova.

Ni hör snart från mig igen.

Over and out.”

• • •

Fem liter vatten väger mer än en femkilosvikt på gymmet. I alla fall känns det så när Yamina släpar hem vattendunken. Genom trädgården och upp för trappan, och när hon väl sparkar upp dörren är dunken rejält repad redan – men den läcker i alla fall inte.

”Hallå?”

Hon försöker att inte ropa alltför högt. Det är helt tyst i huset. Inget racingspel. Inga som pratar i telefon, eller pratar med varandra.

Till slut hörs Wilmas röst – lite groggy och sliten.

”Köket!”

Yamina släpar dunken den sista biten, och hittar Wilma vid köksbordet. Hon sitter framåtlutad. Vilar pannan mot bordsskivan. Huvudet på sned. Stirrar mot dörren, men reagerar knappt när hon ser Yamina. Hon blinkar långsamt, och hon ser blekare ut än vanligt.

”Yo.” Yamina drar ut en stol. Sätter sig mitt emot. ”Har du sovit? Du ser fett ofräsch ut.”

Wilma fnyser. Det låter lite som ett skratt. ”Ja, alltså, jag hjälpte brorsan med lite grejer. Satt med honom vid ett öppet fönster. Tänkte att det hjälper med frisk luft. Han hade svårt att somna sen ... men i alla fall. Jag blev helt yr efter ett tag. Såg till att han låg på soffan med paddan, och sen bara däckade jag. Vad är klockan?”

Yamina sneglar på sin telefon. ”Två på natten. Hur är såret? Verkar det blöda?”

Wilma försöker skaka på huvudet, men det slutar med att hon mest slår pannan i bordet. ”Tror inte det. Mår inte bäst, liksom, men jag överlever. Hur gick det hos grannarna?”

”Det gick alright. De hade massa vatten att dela med sig av.”

Yamina petar på Wilma. Försiktigt, på hennes okej arm. ”Nu tvättar vi såret. Snabbt, och så täcker vi det med kompressen.”

Wilma nickar, och slår återigen bara pannan i bordet. Det verkar i alla fall få henne att vakna till lite, och hon sätter sig upp. Håller fram armen med den fläckiga jackan.

Börjar dra i det grå tyget igen, för att få det att släppa från det koagulerade blodet. Biter sig i underläppen, och försöker hårda ut.

Yamina plockar fram kompressen. Plockar fram en ren kökshandduk och river den i remsor, så att de har extra att binda om såret med. Wilma verkar så himla trött, så hon tar en plåt och ställer den på bordet; då kan Wilma hålla armen över den, och så håller de inte vatten rakt på bordet och golvet.

”Är du redo? Det här kommer nog svida.”

Wilma nickar. Lika hopbiten som tidigare. Hon väser till av smärta när hon helt sliter jackan fri, och slänger den på golvet.

Yamina försöker att inte stirra för hårt på såret. Ju fler detaljer hon märker desto värre verkar det. Liksom – det verkar gå *så djupt*.

Hon lyfter vattendunken med båda händerna och skvalpar vatten över armen. Wilma gnyr med en gång. Kryper ihop, och håller med andra handen runt underarmen. Gör sitt bästa för att hålla stilla.

”Aj, aj, aj.” Wilma viskar, och tårar rinner ner för hennes kinder.

”Bara lite till”, säger Yamina, men hon vet egentligen inte. När är ett sår egentligen rent? Hur länge borde hon hålla vatten?

”AJ!

”Chilla.” Yamina säger till Wilma, men hon säger också till sig själv. Det är fan svårt att göra någonting mot en kompis som får ont av det, men det är ju inte som om hon har något val. ”Det här är *inte* värre än att köra armen genom glaskross.”

Wilma fnyser, men hon verkar ha för ont och vara för matt för att spela med och ge svar på tal. När Yamina känner sig klar med vattnet är hon snabb med att linda kompressen runt såret. Wilma grimaserar och klagar, men hon lyckas i alla fall sitta still.

”Sådär”, säger Yamina, när hon lindat in armen med kökshandduk, och knutit en rosett med det fransiga tyget. ”Klart.”

Wilma sjunker ihop i stolen. Andas ut. ”Okej. Det var väl inte så farligt då.”

”Det var ju det jag sa. Men, också ... Alltså såret var rätt djupt. Jag såg inget splitter i det eller så, men. Var försiktig med armen, okej?”

Wilma nickar. Drar en hand genom håret, tippar huvudet tillbaka och suckar. ”*Hai*.”

Yamina tvekar, för liksom, det är rätt uppenbart vad de borde göra, men hon vill ju inte sprida panik heller. ”Men, jag tror det kan behöva sys.”

Wilma sneglar på henne. Smala ögon, eftertänksam, som om hon gör en riskbedömning. ”Om du tar fram nål och tråd flyr jag genom närmsta fönster.”

Det är nästan så att Yamina vill testa, bara för att se om Wilma faktiskt kommer hoppa ut genom köksfönstret och ner i pappas rosenrabatt.

”Nej men, alltså, *på ett sjukhus*. Jag dör hellre än kör en nål i din arm.”

”Bra.” Wilma sluter ögonen. Ser ut som om hon kommer somna där hon sitter. Sedan rycker hon till. Sätter sig lite rakare upp. ”Men ... du tror det är så illa?”

Yamina rycker på axlarna. Försöker vara nonchalant, men det är svårt att dölja hur orolig hon egentligen är.

”Kanske. Bara ... säg hur du mår. Håll koll på om det börjar blöda igen. När din pappa kommer hem kan ju han köra dig till akuten eller så.”

”Ja, men precis. Det är ju hans fel att jag blöder. Hade vi haft ett normalt hus hade jag ju inte ens ...” Wilma tystnar. Fångar sig själv innan hon börjar spåra. ”Hur var det med grannarna?”

”De var helt förvånade att vi inte hade extra vatten hemma.”

Yamina sneglar runt i köket. Hon har inte ätit sedan lunch. Borde verkligen fixa någonting, men det är så sent. De kanske får leva på chips och nötter och annat från skafferiet just nu, och så kan hon laga någonting till frukost. Bara vara glada att de har vatten att dricka och har överlevt hittills, liksom.

Wilma säger inget, så hon fortsätter prata. Känner att hon behöver fylla tystnaden.

”De visste inte så jättemycket. Men vattengrejen verkar påverka allt i den här delen av stan. De hade tydligen bunkrat för en vecka? Alltså *en hel vecka* – det måste vara så himla mycket vatten? De är ju värsta preppersarna. Eller, de är ju mycket smartare än mina föräldrar. Vi har liksom bara snabbnudlar och pak choi hemma. Och inget vatten. Eller jo, *nu* har vi det, men det var ju för att jag fixade.”

Wilma nickar. Höjer sin okej hand i en näve, och när hon pratar låter hon dödstrött. ”Du är bäst. Heja.”

#3

Kan vi snälla bara vara tysta

Det har gått ett par timmar sedan telefonen dog. Ali vet inte hur många gånger han plockat upp den för att kolla, bara för att komma ihåg att den är död först när han stirrar in i den svarta skärmen.

Han sov någon timme, kanske två. Är svårt att veta, men tågklockan blinkar knallrött nere i vagnens ände. Snart fem. Dejan har sovit fett längre. Verkar inte ha ett dugg problem att däcka, trots att de varit inlåsta här för evigt.

”Du ... Jag tror den där tjejen stirrar på oss.”

Ali rycker till. Hade inte ens märkt att Dejan var vakent.

”Va?” Han ser sig om. Känner sig fortfarande yrvaken. ”Vem?”

Tvårs över gången sitter en ung tjej, typ deras ålder, kanske lite äldre. Hon har långt brunt hår som böljar ner över axlarna. Kanske är det vanligtvis lockigt, men efter alla timmar i tågvagnen är det bara väldigt burrigt. Hon ser lite ut som en snickare – hängselbyxor och en sliten t-shirt – men kanske är det fashion. Hon har verkligen stora ögon, så där lite grågröna. Det känns som om hon stirrar in i själen på honom.

Hon stirrar på dem, gör en gest med ena handen, men Ali hinner inte se den ordentligt. Fattar inte om hon bara försöker vinka eller typ ... göra en gängsymbol. När varken han eller Dejan reagerar tar hon fram sin mobil och börjar skriva.

”Hon stirrar definitivt på oss”, säger Ali, och ett litet tag sitter han tyst och försöker klura ut *varför* hon skulle vara så fascinerad av just dem. Sedan minns han, och armbågar Dejan hårt. ”Dude! Du pratade i säkert en halvtimme om vem i tågvagnen vi borde äta först om vi blir fast här för länge. Vi har varit fast här i tusentals timmar nu. Hon är säkert rädd att du ska spåra ur. Börja gnaga på första bästa pensionär som någon Hannibal-wannabe.”

Dejan himlar med ögonen. ”Men vad fan, det är klart att hon inte är rädd att jag ska börja äta folk ...”

”Käft. Hon försöker ge dig mobilen.”

”Va? Jag behöver inte hennes mobil, varför ...” Dejan tar emot den, trots att han protesterar. Skärmen är upplåst, och han kollar snabbt på den. ”Åh. Aha. Hon är döv.”

”Va?”

Dejan visar upp telefonen. ”Hon har skrivit i sina notes. Hon heter Rebecka.”

Medan Ali kollar hennes meddelande, vinkar Dejan över gången. ”Hej Rebecka!”

Rebecka har inte skrivit särskilt långt. Hon undrar om vad tågpersonalen ropat ut. Om de sagt när de tror att tåget kan rulla igen.

Dejan lutar sig nära Ali, och nästan viskar. ”Vad borde vi skriva tillbaka till henne?”

”Ingenting”, säger Ali, och ger Dejan telefonen. ”Du kan ju teckenspråk.”

Dejan sitter tyst ett litet tag. Verkar först vägra att ens erkänna att det stämmer.

”Knappt.”

”Skäms du, eller? Snacka med henne! Du har ju pluggat det.”

Dejan skakar på huvudet. Sneklar på Ali, och sedan på Rebecka. Skruvar på sig. Håller telefonen med båda händerna. ”Nej, alltså ... Vi vet båda två att jag lärde mig det för att impa. Och för att det är coolt att kunna prata genom fönster. Jag kan inte ens prata det som en normal person. Typ alla meningar jag kommer ihåg är sliskiga repliker och sånt.”

”Du, det är sällan man får chansen att vara en hjälte. Snacka med henne.”

Dejan blänger på honom ett litet tag, men sedan ger han upp. Han vänder sig mot Rebecka, och när han börjar teckna går det väldigt långsamt. Han pratar för sig själv medan han gör det, försöker liksom hitta rätt.

”Läget? Hm, nej ... hur mååår du? De. Sa. Elfel. STORT elfel.”

Rebecka svarar, och det tar ett litet tag för Dejan att tolka. Sedan suckar han djupt, och Rebecka brister ut i skratt.

”Va? Vad skrattar hon åt?”

”Mig.” Dejan säger det motvilligt.

”Vad då dig?”

Dejan himlar med ögonen. ”Hon kan läsa läppar lite grann. Hon frågade om jag fortfarande är inne på att äta pensionärerna med vandringsryggsäck.”

Ali verkligen fulskrattar, och om han satt närmre Rebecka skulle han highfivea henne.

Dejan och Rebecka fortsätter prata. Det går långsamt.

”Ja, vi är också hungriga. Hade inte med oss någonting ...

Rebecka plockar upp sin ryggsäck från golvet. Gräver igenom den ett litet tag, och till slut hittar hon en påse godis. Räcker den till dem över gången.

”Vänta, borde vi låta henne ge oss det? Behöver inte hon ...” men Ali hinner inte prata klart innan Dejan ropar av lycka.

”WOAH! På allvar?! Du är fucking BÄST, Rebecka!”

Hon ler och ger tummen upp. Medan Dejan börjar gräva i godispåsen skriver hon på sin mobil igen. Sedan visar hon upp meddelandet.

”*Ni får godiset så att han inte börjar kannibalisera pensionärerna.*”

Ali brister ut i gapskratt igen, och när Dejan hunnit läsa meddelandet suckar han djupt och sjunker demonstrativt ihop i sätet.

”Så klart. Så klart ni gaddar ihop er mot mig. *Svikare.*”

Ali himlar med ögonen. Ska precis svara när det blir tyst i vagnen. Tystare än det var tidigare. AC:n som surrat hela tiden, alla timmarna som de stått här, har slagits av.

Ali ser sig omkring. Försöker kolla framåt och bak i vagnen – kolla om någon märkt. ”Hörrni. Stängde de just av luften?”

Dejan fnysar. ”Det är klart de inte gjorde.”

”Nehej, okej, men vad hände då? Varför blev det helt tyst?”

Ali kollar på Dejan, som rycker på axlarna. ”De, uh – *Du vet.* Kanske försöker de bara ...”

Andra i vagnen verkar ha märkt nu. Vissa sover fortfarande, men de som är vakna har ställt sig upp. Knackar

på ventilerna i taket och längs fönstret. Pratar sinsemellan, allt mer högljutt. Ali ser på Dejan. Ser på Rebecka tvärsöver gången. Liksom, om alla får panik, vad gör dem då? Tåget är ju fullt av vuxna. Om de får panik eller blir arga kommer det ju vara omöjligt att få dem att lugna sig.

”Yo. Kan du öppna fönstret?”

Ali rycker till. Ser Dejan nicka mot fönstret, som om han inte kan hitta det själv.

”Men lägg av. Jag ska.” Han ställer sig upp, och tar tag i handtaget på fönstret. Det sitter helt fast.

Dejan petar på honom. Kör fingrarna i sidan. ”Skynda! Tänk om vi kvävs!”

Ali sliter hårdare. ”Jag försöker! Det sitter så hårt!”

Dejan svär tyst för sig själv. Sedan mumlar han, och Ali hör inte vad han säger – men sen petar Dejan på honom igen. ”Låt Rebecka testa. Hon säger att hon kan.”

Alltså, om något är Ali bara lättad att det inte hänger på honom att fixa det här. Han kliver bort från fönstret, ut i gången, och Rebecka lutar sig in och sliter ner fönstret på första försöket. Utanför hörs fågelkvitter, och massa andra sådana där suspekta skogsljud.

Ali andas ut. Ger Rebecka tummen upp. ”Snyggt gjort.”

Hon ler mot honom, och Dejan håller upp handen för en highfive, men Rebecka låter honom vänta, precis så länge att han verkar bli orolig att hon inte ska fira med honom, och sen flinar hon och ger honom highfiven.

Dejan gör ett nytt försök att teckna, och pratar samtidigt. ”Jag är så glad att du är här Rebecka, och att jag inte kommer kvävas.”

Rebecka höjer armarna i en hjälte-pose.

”Till skillnad från Ali, som typ är lika svag som en kanin, och inte ens kunde öppna ett himla fönster ...”

”Men sluta.”

Dejan höjer ett ögonbryn. ”Hm?”

Ali försöker att inte låta alltför anklagande, men liksom ...

”Jag känner igen den där tonen. Du kommer börja jiddra om något. Bara för att få tiden att gå. Du gör alltid samma bullshit, du är så förutsägbart.”

I vanliga fall skulle Dejan förmodligen spela kränkt, men nu bara kollar han på Ali, verkar vänta på att han ska säga mer. Verkar veta att Ali har helt rätt.

Ali harklar sig. ”Och alltså ... det räcker att vi tydligen har skrämt hela tågvarnen, och att de kanske tror att vi kommer balla ur. Jag vägrar riskera att du spårar ännu mer. Kan vi bara försöka ... kan vi snälla bara vara tysta. Så gör vi ingenting värre.”

Dejan armbågar honom. För typ tusende gången. ”Visst. Silence it is.”

• • •

De har kanske halva vattendunken kvar, så Yamina och Wilma bestämmer sig för att borsta tänderna utan vatten. Spara allt de kan. Tur att mamma alltid brukar ha gäster över, och att de har storpack med tandborstar att låna ut. Wilma gjorde ett tappert försök att borsta tänderna på Leo, men han vägrade, och det kändes weird att hålla fast honom och tvinga, så de lät bli.

Yamina håller på att gå igenom skafferierna. Klura på vad för käk de kan laga. Hon är så himla hungrig.

”Tror du att det hör ihop?”

Wilma sitter vid köksbordet. Petar på bandaget runt armen medan hon pratar.

”Vad då?” Yamina plockar fram ett par paket nudlar. De har olika tillverkare, men ska kokas lika länge. De kanske bara kan slänga ner alla i en kastrull, så räcker det.

”Banken, vattnet ... tänk om det är en hel grej? En attack.”

”Eller så har någon bara blivit fel. Det är inte som om *alla* banker ligger nere. Och människor är inte så himla smarta.” Yamina river upp nudelpaketet. Staplar de torra nudelbuntarna på köksbänken, och lägger de små paketen med kryddor åt sidan. Ställer en kastrull på spisen, och måttar upp vatten ur dunken – så lite som möjligt, bara så att det kan täcka nudlarna. Sedan drar hon igång spisen så att det kokar upp.

”Ibland är människor så osmarta att de till och med försöker boxa sönder fönsterrutor.”

Wilma fnyser. ”Men lägg av.”

Yamina har alla nudlarna i händerna. Ska slänga ner dem i kastrullen sekunden det börjar bubbla lite mer. Hon är på väg att säga något när det hörs ett högt ljud precis utanför huset. Någon som går på grusgången ute i trädgården. Höga röster; män som pratar med varandra. Ett envetet, pipande läte – nästan som ett larm.

”Vad i helv...”

Yamina avbryter Wilma. Hyschar henne. Lägger ifrån sig nudlarna. Smyger fram och kikar ut genom köksfönstret.

”Stanna här. Jag kollar vad som händer.”

Wilma biter sig i underläppen. Ser ut som om hon vill protestera, men tvingar sig själv att hålla tyst.

”Var försiktig.” Wilma viskar. Hukar sig där hon sitter vid köksbordet, som om det skulle kunna rädda henne från att bli sedd genom fönstret.

Yamina nickar. ”Så klart. Jag är alltid försiktig.”

• • •

”Nils ljuddagbok. Dag två.

Jag har fortfarande vatten, men syrran har inte det. Det bara slutade rinna ur kranarna, och det verkar vara hela kvarteret. Kanske stan. Som i någon post-apokalyptisk film.

Vi är två veckor från att leva i Mad Max-filmerna, och jag har inte ens en läderjacka.

Men jag kanske kan bryta mig in i hockeyhallen och sno lite skydd och sådant. Bli en hockey-road warrior ...

Sorry.

Spårade en aning.

I morse kunde jag logga in på banken, men jag litar inte på den längre. Hur kan den bara gå ner, och låsa allt jag har, och nu loggar jag in och den bara ’här är dina pengar, här är dina lån; vi lovar att de finns där på riktigt’?

Banken hävdar att det rör sig om ett systemfel. Att de har koll på läget, men vad ska man tro? Allting är bara nummer på en skärm.

Och! De har stängt ner tågtrafiken.

Vet inte om det är hela Sverige, men stora delar i alla fall. Allting står stilla.

Måste säga att det är en effektiv strategi ändå. Nu är alla utan bil fast.

Om det i alla fall hade varit vinter hade man ju kunnat åka längdskidor – Gustav Vasa-style. Men nu är ju enda alternativet cykel. Känns inte särskilt badass.

De sa på nyheterna att ’bandvagnar’ kan kallas in för att köra ut vatten och mat till utsatta personer, och evakuera de som behöver det, om situationen blir långvarig.

Men oavsett; jag tror det är för sent. Om de redan har hunnit så här långt, om de har hunnit verkställa såhär mycket; se till så att vi inte kan köpa saker. Stänga av vattnet. Sänka tågtrafiken. Då är det lite väl sent att sätta in försvaret nu. Sverige går redan på knäna.

Jag trodde inte att det skulle sluta såhär. Liksom. Jag skulle ta tåget till familjen och hänga med dem i helgen. Och det skulle suga, som vanligt, men nu kan jag inte åka dit, och det suger ännu mer.

Syrran är helt själv, och ska ta hand om vår lillebror. Hon får nog panik och så kommer de typ ... försöka fly landet, och hon kommer snacka anime-japanska med gränspolisens, och de kommer arresteras henne.

Och jag bara sitter här. Jag kan inte göra någonting. Ingenting förutom att dokumentera vad som händer.

Jag hoppas ni kan lyssna på det här och lära er något. Typ; Det var så här det hände. Låt dem inte göra samma sak mot er.”

• • •

De har suttit tysta i någon timme, och Ali har verkligen gjort sitt bästa för att bete sig och också vara tyst, men alltså ... ”Sluta.”

Dejan håller upp båda händerna. Med en gång i försvarsställning. ”Vad?”

”Allt. Varför måste du hålla på?”

Konstigt nog ser Dejan faktiskt förvånad ut. ”Bror, vad gör jag ens?”

”Jag vet inte! Du gör något himla pippljud typ varje gång du andas ut, och du håller på och bara ...”

Dejan fnyser. Det låter nästan som ett skratt. Och han ser mer road än han ser arg ut. ”Jag andas fel?”

”Ja?”

”Okej, du är aldrig så här störig. Mår du bra?”

Ali suckar så djupt att det känns som att hans stämband kommer gå sönder. ”Klart jag inte mår bra. Det känns som en evighet sen tågpersonalen delade ut vatten och powerbars och det är så varmt och ...”

Plötsligt, medan han håller på att prata, landar Dejans hand på hans panna. Den är varm och lika klibbig som allt annat i tåget. Ali slår bort den. ”Men vad gör du?!”

Dejan slår tillbaka, och de sitter ju fortfarande ner, men Ali lyckas få ett hyfsat bra grepp om hans huvud, och trycker ner honom mot armstödet på stolen, och det är ju inte som om han har en plan, men ... någon knackar honom på axeln.

Ali tittar upp. Möter Rebeckas blick. Hon verkar någonskans mellan road och orolig. ”Yo, Dejan, vad säger hon?”

Dejan svär tyst för sig själv, och åmar sig ur Alis grepp. Kollar vad Rebecka tecknar.

”Hon undrar vad vi håller på med. Uhm ...” Dejan tystnar, och börjar teckna till svar. Säger orden högt medan han gör tecknen. ”Kollar om han har feber.”

Ali slår till honom igen, för liksom – det börjar bli löjligt. ”Du kommer inte ens märka om jag har feber, dumhuvud! Allting är febervarmt. Dessutom ...”

Först surrar AC:n igång. Den låter som en svärm ilskna bin. Sedan, sekunden efteråt, rycker tågagnen till. Det känns som en hallucination. Ali sitter tyst. Alla i vagnen har tystnat. Bara sitter och väntar, och sedan, som ett mirakel, börjar tåget faktiskt rulla.

Vissa i vagnen hurrar. Andra börjar prata högljutt sinsemellan. Ali bara stirrar ut genom fönstret, där det jävla fältet nu rusar förbi, grönt och gula blommor som försvinner på ett ögonblick. ”Holy shit.”

”OH MY GOD.” Dejan däremot skriker rakt ut. Håller upp armarna i en segergest. Ger Rebecka en highfive.

De har rullat i några minuter när högtalarsystemet surrar igång.

”Sådär! Tack för visat tålamod. Vi är i rullning igen, men på grund av förseningarna – och osäkerhet kring framkomlighet – kommer vi släppa av er på nästa station. Därifrån kommer ni kunna byta till buss, och få information från stationspersonalen. Tack för ert tålamod.”

När utropet är klart summerar Dejan det till Rebecka. Tecknar långsamt – kanske överdrivet långsamt, faktiskt – och liksom, när Ali ser honom såhär – när Dejan bryr sig och

visar empati och så – då undrar han varför han ens bråkade med honom alldeles nyss. Han är ju en vettig dude, trots allt.

Resan till nästa station går snabbt. Efter att ha stått still så länge känns det här som en slutspurt. Ali stampar foten snabbt mot tåggolvet. Kollar på landskapet som rusar förbi. Ser sin spegelbild stirra tillbaka i fönstret, och där bakom ser han Dejan och Rebecka fortsätta prata.

Tåget rullar in på stationen och många köar för att få gå av. De har väntat i så många timmar att de vägrar vänta en sekund till. Folk sliter ner väskor från hyllorna ovanför sätena. Ali håller sin ryggsäck hårt, sitter hoptryckt i stolen. Han och Dejan väntar tills alla faktiskt börjat gå av, och då ställer de sig upp.

När de väl tagit sig ur tågstationen är det kaos på gatan utanför. Massa bussar med olika skyltar. Vissa specialinsatta, och vissa vanliga. En hel rad taxis väntar, och flera tågresenärer står redan och knuffas för att få plats att åka hem.

”Men shit.” Dejan ställer ner sin väska på trottoaren. ”Ska vi behöva slåss med någon barnfamilj för att åka hem eller? Herregud. Hur tar vi oss vidare? Vart är vi ens?”

Ali plockar fram sin mobil. Stirrar in i den svarta skärmen. ”Dude. Jag ... vet inte. Är inte här så ofta, och mobilen dog för jättelänge sedan. Är din ...”

”Död.” Dejan visar mobilliket, som om han känner att han behöver bevisa det. ”Spelade medan du sov och den laddade ur snabbt som fan.”

En familj skyndar förbi dem mot taxikön. En av mamorna råkar knuffa till Ali. Hon bär på flera väskor, samtidigt som hon försöker dra med sig ett gråtande barn. Barnet har svårt att hålla tempot, och tappar sitt gosedjur på vägen, men ingen märker.

”Hej vänta!” Ali plockar upp gosedjuret. En liten säl som måste vara välälskad. Den är grå, men pälsen var nog vit från början. Han viftar med den. Skyndar efter. ”Här! Barnet! Du tappade.”

När han hinner ikapp sliter den lilla flickan sälen till sig. Blir så distraherad att hon slutar gråta. ”Sälis!”

Mamman vänder sig om. Behöver några sekunder för att förstå vad som hänt. Sedan ler hon mot Ali. ”Tack. Hon kan inte sova utan den. Du räddade vår kväll.”

Ali bugar, lite överdrivet så där. ”De nada.”

”Var ni också på tåget?”

”Japp.” Ali nickar mot Dejan och Rebecka, där de står en bit bort. ”Där är mina polare.”

Mamman nickar. Kollar mot taxikön, där hennes fru lyckats få en bil. ”Tror inte ni får plats med oss, men kan jag hjälpa på något sätt?”

Ali tänker först säga nej, bara för att vara artig, men ...

”Kan du kolla upp området på GPS? Jag är inte här så ofta. Har ingen aning om vart vi ska.”

”Självklart!”

Mamman vinkar till sig sin partner, och lämnar över väskorna och barnet till henne, så att de kan vänta i taxin. Under tiden går Ali och hämtar Rebecka och Dejan. Litar inte på att han själv kommer att komma ihåg vägen.

”Här, jag sökte på stationen. Du kanske kan kolla?” Mamman räcker Ali sin mobil. Han måste zooma in och ut ett par gånger, men till slut hittar han rätt kvarter.

Han visar kartan för Dejan och Rebecka. ”Här. Jag tror husnumret är ... tjugo? Tjugotvå, kanske? Men det är definitivt rätt gata.”

Rebecka knuffar till Dejan. Tecknar något, men gör det väldigt snabbt. Han måste be henne upprepa det långsammare, innan han kan klura ut vad hon säger. När han till slut gjort det skiner han upp. Ler superbrett, och slår till Ali på axeln.

”Dude, hon bor i närheten! Hittar där. Hon kan visa oss till centrum. Därifrån borde du väl hitta?”

Ali nickar. Tar sedan telefonen och ger tillbaka den till mamman. ”Tack så jättemycket. Du räddade mitt liv. Alltså, legit. Min tjej har väntat på mig i tusen år nu.”

Han får ett leende till svar, och mamman sneglar mot taxin. ”Bara glad att jag kunde hjälpa. Lycka till med att ta er hem nu!”

Dejan gör honnör, som någon himla nörd, och Rebecka vinkar hejdå. Sedan hivar de upp sina väskor, och beger sig iväg.

• • •

”Nils ljuddagbok. Dag ... två? Kanske tre?

Whatever. Det är kväll.

Jag trodde att det skulle vara lite mer Mad Max vid det här laget. Men elnätet här uppe, i min lilla stad, gick i alla fall ner igår kväll. Så vi är ett steg närmre.

Det är nog bara här, än så länge. Men det är ju logiskt. De testar att slå ut mindre städer först, innan de eskalerar.

För det kommer eskalera, jag lovar.

Såg på nyheterna att de skyller på värmen, men herregud ... efter allt annat som hänt, hur tänker de att jag ska tro på något sånt?

Ni vet den där broschyren? *Om krisen kommer*, eller *Om kriget kommer*? Eller både och? Whatever. Pappa gav den till mig för tusen år sedan och bara 'du bryr dig ju om sånt här'.

I alla fall. Där stod det att alla ska preppa vatten, skaffa en vevradio, värmeljus ... ha, öh, mat hemma. Allt sånt där.

Jag måste erkänna en sak för er, kära lyssnare.

Jag har fuckat upp så hårt.

Jag har ingen vevradio. Jag har typ inget av det andra heller. Jag menar, sure. Ravioli på burk och energidryck har jag, men det räcker inte långt.

Har väl alltid tänkt att jag ska fixa det där snart. Och nu är det för sent.

Ni som lyssnar, låt mig ge er en uppmaning. Vänta inte för länge med att preppa. Skjut inte på det ... eller, vad fan säger jag? Ni lyssnar ju på det här. Det betyder ju att *ni* överlevde. Ni var säkert bättre förberedda än jag var.”

Vad det än är ska jag slå ihjäl det

De säger hejdå till Rebecka i centrum – där det finns en thaikiosk, en hörnbutik, och ett litet busstorg. Ali är tvungen att släpa Dejan från thaistället, för de kan inte slösa mer tid, och dessutom har säkert Yamina mat hemma.

Efter det går de bara vilse två gånger. Det är hyfsat straight forward, och till slut känner Ali igen Yaminas hemkvarter. Den slingrande långa gatan, kantad av massa löjliga trädgårdar med onaturligt platta gräsmattor.

”Vi är framme närsomhelst nu.”

”Är du allvarlig? Säg att du är allvarlig, mina fötter är köttfärs.” Dejan håller upp en fot högt från marken. Tycker tydligen att Ali behöver bli påmind om vart på kroppen fötter sitter.

Ali nickar. Kollar ner längs gatan. ”Jag tror att det ska vara här någonstans.”

”Tror?”

”Var inte så otålig.” Ali räknar husnumren. De är på tjugo nu, och Yamina bor i ett så konstigt hus, det borde inte vara svårt att ...

”Här är det!”

Ali hinner knappt peka på rätt grind innan Dejan skyn-
dar in genom den. ”Äntligen, äntligen, äntligen.”

De skyn-
dar upp längs grusgången, sedan trappan, och Ali är först att stanna. ”What the fuck. Är det där blod?”

Dejan pratar tyst. ”Det är blod.”

Det låter som om Dejan försöker säga något mer, men Ali lyssnar inte. Han släpper ryggsäcken. Rycker i dörr-
handtaget, men den är låst. Nu ser han blodstänk på dörren
också. Och på trappan, och på trappracket ...

”YAMINA? BABE? ÖPPNA!”

Han vet inte ens om det hörs in. Inga fönster verkar
vara öppna, och inga lampor är tända. Huset ser dött
ut. Dött och täckt av blod. Holy shit. Ali fortsätter ropa.
Bankar på dörren så att det gör ont i händerna.

”BABE?! ÄR DU OKEJ?”

Dörren låses upp, och han hinner inte kliva åt sidan.
Får den rakt på sig när Yamina slår upp den.

”Shit vad rädd jag blev. Kan ni chilla? Vad ...”

Ali håller sig för axeln. Det kommer säkert bli ett dörr-
blåmärke där, men han överlever, för herregud – Yamina
är här. Hon pratar och hon ser okej ut. Ser faktiskt ut
som en gudinna. Hennes korta hår står åt alla håll, och
hennes mörka ögon är som obsidian i natten. Kanske har
hon lösögonfransar på sig, eller så har hon alltid sett ut
såhär. Wow, han suger som pojkvän, de har inte setts på
en månad och så glömmet han bort hur hon ser ut, och ...

”BABE!”

Det är som om hon inte ens fattat att det är han förrän
nu. ”Ali?”

Han lägger båda händerna på hennes axlar. Kollar hela
hennes kropp, men ser inga sår. ”BLÖDER DU?”

Yamina står tyst. Höjer en hand, och sätter ett par fingrar under hans haka. Guidar honom att möta hennes blick, och hon lägger huvudet sned. Studerar honom.

”Vad pratar du om?”

Det är lite som att hon tittar på honom som om han är galen, men herregud, det är faktiskt *hennes hus* som är nedblodat. Ali orkar inte ens förklara. Han bara pekar på trappen. ”Det är blod på huset, babe.”

”Åh.” Hon låter inte ens förvånad, och det är konstigare än något annat. Okej, alltså ... Lång historia. Men jag är okej. Det är inte mitt blod. Inga skador. Jag lovar.”

Han andas ut. Känner sig så lättad. Och det är inte bara det här – det är *allt*. De senaste dagarna har varit ett totalt kaos, men nu är han *här*, och Yamina är här, och han kan slappna av. ”Herregud. Du skrämde mig.”

Yamina slår till hans axel. Inte ens hårt, men det är samma axel som dörren slog i, så det gör fett ont i alla fall. ”Och du skrämde mig! Du kan inte bara dyka upp efter midnatt och slita i dörren som någon himla psykopat!”

Och alltså ... fair point.

”Sorry. Mobilen dog på tåget, och sen var jag nära att gå vilse, och när jag såg blodet så bara ... Jag tänkte inte.”

Yamina biter ihop. Verkligen anstränger sig för att se irriterad ut, men hela hon ler. Ögonen glittrar. ”Idiot. Jag har saknat dig.”

”Jag har saknat dig också.”

När Ali kysser henne känns det som att komma hem på allvar. Allt fram tills nu har bara varit en del av resan till hit. Att få hålla Yamina igen, och bara ...

”Så. Vems blod är det?”

Dejan ställer frågan högt, och Yamina hoppar bakåt. ”AH! Shit. Du skrämde mig.”

Dejan håller upp ett peace sign. ”It’s what I do. Så. Kan du säga vems blodet är, eller är det en hemlighet?”

”Ja, Dejan. Det är en hemlighet.” Yamina himlar med ögonen. ”Alltså, det är från min polare Wilma. Hon blev utelåst. Försökte slå sönder ett hallfönster, men det gick inte bra. Som ni kan se.”

Dejan spärrar upp ögonen. ”Dog hon?”

Vanligtvis skulle Ali kallat honom en idiot, men med tanke på hur mycket fläckar det är överallt känns det som en rätt normal fråga, ändå.

”Nej, nej! Men hon fick ett rätt jobbigt sår.” Yamina nickar in i huset. ”Hon och hennes lillebrorsa är fortfarande hos mig, men de sover.”

”Oh shit. Väckte vi dem?”

Yamina skakar på huvudet. ”Tror inte det. Kom in. Ni måste ju vara helt slut efter allt tågkrångel.”

Ali tar Yaminas hand, och de går in i huset. Dejan är schysst nog att ta med bådas väskor in, och för en gångs skull klagar han inte ens över att third wheela. Istället stänger han försiktigt dörren, dumpar väskorna i hallen, och suckar nöjt. ”Äntligen.”

När de kommer in i köket är det första Ali ser vatten. Vatten i hinkar. Dunkar. Kastruller. Till och med vattenkannor. ”Love what you’ve done with the place.”

Yamina blinkar. Stirrar oförstående på honom, och till slut verkar hon fatta vad han menar. ”Åh – vattnet? Ja, alltså. Vi fick tillbaka vattnet i eftermiddags, men liksom ... om det slutar funka igen blir jag galen. Så jag fyllde på lite. För säkerhets skull.”

Ali fnissar till. "Lite? Det här är typ tio stycken?"

"Hellre för mycket än för lite, right?" Hon hoppar upp och sätter sig på köksbordet. Ali driver efter. Står vid hennes sida. Behöver liksom vara nära nu, efter allt som varit. "När vattnet var avstängt kom det vattenbilar hit, och vi hade nästan inga dunkar eller något att hämta det med. Vi gick typ tjugo rundor, fyllde hinkar och kastruller och allt möjligt. Hjälpte en gammal tant bära hennes dunkar, och hon lät mig låna ett par extra hon hade. Så nu har vi både riktiga dunkar och vattenkannor med prepper-vatten! Score!"

Dejan flinar, men lyckas hålla sig för skratt. Ali däremot kan inte hålla det inne. Dels för att hans flickvän har blivit någon himla överlevnadsexpert medan de varit separerade, men också för att hon är så himla stolt. Så himla glad. Lyckan smittar av sig.

"Alltså, skratta åt mina vattenkannor, men vad är det scouterna säger? Alltid redo? Jag är *fett redo*."

Dejan börjar leta igenom köksskåpen. Slår upp dörr efter dörr tills han hittar glas. "Alltså. Jag är redo att dricka ett helt hav."

Istället för vanliga bordsglas plockar han åt sig tre vinglas. Håller upp vatten åt dem, så att de kan skåla. Det känns inte ens löjligt. Bara så himla skönt att det är över. Att allt börjar kännas normalt igen.

De berättar för Yamina om all bullshit på tåget. Väntan och när luften stängdes av, och så klart; om Rebecka som hjälpte dem. Dejan beskriver henne som en total superhjälte, och när Yamina säger att de brukade leka ihop när de var små frågar han henne med en gång om hon kan fixa Rebeckas nummer åt honom.

Yamina drar ut på sitt svar, velar och funderar högt ifall han faktiskt förtjänar det, men innan hon faktiskt ger ett svar börjar ett larm eka utanför.

Nästan som sirener, fast det är inte polisen eller brandkår. Det tjuvar så himla högt att det måste vara nära någonstans. Kanske ett larm från ett grannhus.

Ali vänder sig mot Dejan och slår till honom. "DEJAN!"

Dejan slår tillbaka. På axeln, så klart. Alis kommer sätta världsrekord i blåmärken.

"Det var inte jag!"

Yamina hoppar ner från köksbordet. Ali är osäker på om han någonsin sett henne så arg. "Nu räcker det. Jag orkar inte mer. Vad är det den här gången? Fucking utomjordingar?"

Ali ser något i ögonvrån. En rörelse utanför köksfönstret. "Hallå. Såg ni det där?"

För en gångs skull pratar Dejan jättetyst. "Ja, i trädgården?"

Medan de står och kikar ut genom fönstret plockar Yamina åt sig en stekpanna.

"Vad det än är ska jag slå ihjäl det."

"Babe." Ali borde kanske försöka ta stekpannan ifrån henne, men han vet inte om han vågar. "Var försiktig."

Dejan nickar. Håller sig kvar vid köksfönstret. "Ja, alltså ... Jag stannar lätt här."

Yamina nickar. Höjer stekpannan och rusar ut i hallen. Sparkar upp ytterdörren. Gruset krasar när hon springer ut i trädgården.

Ingen brinner upp. Inte än.

"Nils ljuddagbok.

Slutet. The end.

Jag har klättrat upp till husets takerrass.

Det är över.

Allt är över.

Egentligen ser jag hela staden härifrån, men nu när allting är släckt är det typ ... det är som att titta ut över ett svart hål.

Jag ser hålet där människorna byggt sina hem. Där vi kört vår vardagsrutin, dag efter dag efter dag.

När som helst, nu. Då tar det slut.

Jag lovar.

Jag vet inte hur, men det kommer snart vara över.

Kanske hinner världen gå under innan jag är klar med inspelningen, eller så dör mobilen först.

Det här är i alla fall sista gången ni hör från mig.

Har ingen powerbank eller någonting. Kommer inte kunna hålla koll på gruppchatten, eller nyheterna. Sekunderna tickar och snart har jag inget batteri kvar ...

Om jag inte house-invadar min granne och snor hennes soldrivna mobilladdare. Men jag är faktiskt en bra person. Skulle aldrig råna någon bara för att samhället är störtat och alla lagar slutat gälla.

Shit. Batteriet är rött nu.

Men, alltså. Stjärnhimlen är så vacker när vi inte förorenar den med vårt artificiella ljus. Jag kan se Orions bälte och Karlavagnen. Ödsligt vackert på nåt sätt.

Men det är över. Allt är över.

Och ... jag vill ju inte vara någon som blir lurad av systemet, men månen ser nästan äkta ut.

Det kanske är okej om allt slutar så här.

Och jag tänker liksom ... slutet kanske ändå blir lite fint.

Om jag bara sitter här, på taket, och tittar ut över det svarta hålet där staden brukade vara, då får jag första parkett när de kör nästa steg.

När bomberna faller, eller rymdskeppet sänker sig över nejden, liksom ... jag tänker nästan att det är skönt. Är det okej att känna så?

Om jag sitter här, och en del av mig känner 'äntligen', är det liksom ... betyder det att de

har vunnit? Att de totalt har hjärntvättat mig? Eller kan man liksom ... finna någon typ av frid i att slippa bry sig?

För det känns så skönt.

Jag har brytt mig så himla mycket, så himla länge. Jag fattade inte ens att ..."

• • •

Wilma känner sig nästan skyldig när hon skrattar, men liksom, hon vet också inte vad hon kan göra annat än att skratta. Ända sedan brorsan råkade säga att han spelade in en ljuddagbok under kaoset har hon tänkt lyssna på den, men hon hade aldrig kunnat föreställa sig att Nils kände så här när allt hände.

"Men sluta. Ge mig!"

Nils sliter telefonen ur händerna på henne. Wilma lägger huvudet på sned. Studerar honom. Försöker liksom se hur arg han verkar vara. Han blänger på henne med sina isblå ögon. Ser ut som en upprörd husky.

"*Gomen nasai.*" Wilma sneglar på honom. "Det var inte meningen att skratta, bara ... Wow. Du trodde verkligen att vi var körda."

Nils skakar på huvudet, så att hans lockiga smutsblonda hår slängs från sida till sida. Han stoppar ner telefonen i sin ficka. Våldsamt. Men han sitter också kvar i soffan. Om han var helt rasande hade han definitivt gått härifrån redan.

"Ja, är det så himla konstigt? Påminn mig igen; vem som behövde fyra stygn för att hon förlorade en boxningsmatch mot ett hus?"

Wilma himlar med ögonen. "Visst. Ta upp det igen. Men ... Du måste erkänna att det är lite kul."

"Vad är lite kul?"

"Att du och dina onlinepolare trodde att vi skulle bli invaderade av utomjordingar?" Wilma flinar. Räcker ut tungan.

"Men lägg av. Utomjordingarna var inte ens topp fem av våra olika teorier."

Och herregud, det är så himla lockande att fråga vad sjutton han menar med det. Liksom, vilka andra teorier hade de? Men samtidigt kan hon inte sluta tänka på hur ljuddagboken lät. Allt han sa, så klart, men också hur han lät på rösten.

Det är ju ändå hennes bror, och han bara satt där och inväntade undergången.

Wilma sväljer hårt, för det här är markant jobbigare än att göra narr av honom. "Okej, jag måste fråga en grej ... Du behöver inte svara."

Nils stirrar på henne med smala ögon. Misstänksam redan. "Bra. Det kommer jag förmodligen inte."

"Ugh. Men okej. Jag bara ... Varför tror du att du spårade så hårt?"

Nils blinkar till. "Ursäkta mig?"

"Alltså. Du kan inte låtsas som att du hanterade det på, typ, ett normalt sätt?" Efter att hon har ställt frågan märker hon att han är på väg att ställa sig upp, så Wilma skyndar sig att fortsätta. "Jag menar. Okej, de vet fortfarande inte vad det var för tekniskt fel med banken och Swish och allt, men ... allt hade en naturlig förklaring? Det känns som ett så stort hopp att tro att världen var på väg att gå under. *På riktigt*, liksom."

"Det är gulligt att du pratar om det här som om du har koll. Men var det inte du och dina kompisar som trodde att pappa var en inbrottstjuv?"

”Det är inte vårt fel att pappa dök upp och skrämde skiten ur oss i Yaminas trädgård!”

”Hundra procent pappas fel som inte såg till att ni hade extranycklar, ifall smartsystemet skulle lägga ner.” Nils lutar sig närmare. Pratar tyst nu. ”Gissa varför jag inte bor hemma. Det här huset spionerar på oss.”

”*Hai*. Skönt att vi i alla fall kan enas om det.”

Först nickar han, men sedan stannar han upp. Stirrar på henne. ”Vad håller du på med?”

Wilma gör sitt bästa för att se oskyldig ut. ”Vad då?”

”Försöker du bonda med mig? Det är läskigt.”

”Du kan vara läskig. Jag bara ...” Hon gestikulerar med båda händerna. Ångrar sig med en gång när det stramar i stygnen. ”Det sög. Banken, och brorsans medicin, och såret, och vattnet, och ... det var *så mycket*, och det var *så stressigt*, och *det sög*. Men Yamina hjälpte mig när jag spårade helt. Och jag hade brorsan, liksom ... Du var ensam. Och det bara känns som att det måste ha sugit på ett helt annat sätt?”

Nils suckar. Sitter tyst länge, och Wilma väntar ut honom. Vet att han kommer prata så småningom, om hon bara har tålamod.

”Ja. Okej. Det sög.”

Hon nickar uppmuntrande. ”Eller hur?!”

”Jag fick ju typ inte tag i er. Det gick så många timmar då jag inte hörde någonting. Och polarna spårade och bara ’kärnvapen’ och ’Atlantis’ och ...”

Wilma försöker verkligen hålla sig för skratt, men det är omöjligt. ”Atlantis? Trodde någon på allvar att *Atlantis* orsakade strömavbrott i Sverige? Fick din generation inte studera källkritik i skolan eller?”

Nils hyschar henne, men han ler i alla fall lite nu. Wilma flinar tillbaka.

”Alltså, jag dömer er inte.” Sedan tystnar hon. Tänker efter lite. ”Du vet. Det är okej att du tror på konstiga saker.”

Nils himlar med ögonen. ”Tack. Jag uppskattar att min lillasyster ger mig tillåtelse att tro på vad jag vill.”

”Men för i ... Kan du bara chillar i fem sekunder?” Hon petar till honom. Mest demonstrativt. Bara så hårt att han trycks bakåt mot soffkuddarna en aning, och fattar att han ska stanna och lyssna. ”Du har liksom alltid trott på sånt här, och det har mest varit kul. Kommer du ihåg när pappa körde hela vägen till Skottland när vi var små, och vi stannade vid Loch Ness? När vi vadade längs stranden och letade spår efter Loch Ness-monstret ... det är typ ett av mina bästa minnen.”

Han spärrar upp ögonen. Wilma kan inte komma ihåg senaste gången han tittade på henne utan att ha på sig en mask. När han liksom bara var sig själv, som han är nu.

”På allvar?”

Hon nickar. Försöker inte vara för ivrig, men vill också visa att hon inte ljuger. ”*Hai*.”

”Det var ju tusen år sen.”

”Jag vet. Men liksom ... det minnet känns så annorlunda från din dagbok?” Han viker av med blicken, men hon fortsätter prata, lite för snabbt, men det känns så viktigt att få det här sagt. ”Och – sorry. Jag är dålig på sånt här. *Gomen*. Men om du känner dig ensam, och vi inte svarar på sms eller så ... du kan ringa. Jag *lovar* att svara.”

Han tvekar länge. Stirrar ner i vardagsrumsgolvet. Men faktumet att han inte gått sin väg, eller sagt något

sarkastiskt eller elakt, känns som en vinst i sig själv. Får det att kännas som om han faktiskt lyssnar.

När han till slut tittar upp och möter hennes blick, är där samma uttryck som tidigare. Ingen mask. Bara han. Hennes storebror.

”Tack.”

Wilma ler. Känner sig helt hype över vinsten – för det här känns som en vinst – och hon bara fortsätter prata av bara farten. ”Och jag suger på att prata i telefon! Bara så att du vet. Det är en stor upppoffring! Men jag kan försöka. Och liksom ... det skulle nog hjälpt mig också. Att kunnat snacka med dig. Jag kanske inte hade spårat lika hårt.”

Nils fnyser till. Nästan skrattar. ”Du kanske inte hade fightats med ett fönster och förlorat?”

”Men lägg av!”

Han sitter tyst ett litet tag till. Sedan, när han pratar, ler han faktiskt. ”När utomjordingarna kommer är du den första jag ringer.”

Wilma håller fram sin hand för en fist-bump. ”Jag ser fram emot det.”

”Det gör jag också.” Han fist-bumpar henne lite för hårt, men det är okej. ”Förresten. Vad hände med din polare efter att hon försökte brotta ner pappa?”

Wilma flinar. Tar fram sin telefon och viftar med den. ”Menar du innan eller efter jag la upp videon?”

”Jag menar efter att överfallet blev viralt.” Han säger det sarkastiskt, men alltså; tio tusen views är rätt bra. Wilma är stolt, i alla fall.

”Jo, men det är lungt. Yamina har föräldrafritt helgen ut. Hänger med Ali. Jag är en bra kompis och har inte

gått över en enda gång. Det skulle vara för traumatiskt att, öh ... råka se något.”

Nils skrattar till. Sneglar ut genom fönstret, som om han kunde se Yaminas hus härifrån.

”Ah. Så du har inga planer ikväll?”

Wilma rycker på axlarna. ”Iie. Ska väl kolla nån serie.”

Han sitter så där eftertänksamt tyst igen, men sedan nickar han mot TV:n. ”Jag vet en bra dokumentär om Atlantis.”

”På allvar?”

”Ja. Så har vi något att prata om när du ringer?”

Och alltså, om priset hon behöver betala för att chilla med brorsan är att kolla konstiga dokumentärer ibland, då är hon villig att betala det.

”Cool. You’re on.”

Nils sträcker sig efter fjärrkontrollen, och Wilma ställer sig upp. Tänker bege sig ut i köket på jakt efter snacks. Då plingar hennes telefon. Nästan samtidigt från Nils ficka: ett ilsket surrande.

”Nani?” Wilma låser upp sin telefon. Bläddrar snabbt mellan de olika apparna där notiser trillat in. Både gruppchatter och någon sorts regionsvarning och nyheterna där ...

”Öh. Kommer du ihåg när de spillde massa olja i havet, och oljan började brinna, och det såg ut som en helvetesportal?”

Nils tittar upp från sin telefon. ”Ja, den som såg helt fejk ut?”

”Kolla det här.”

Han stirrar så länge. Behöver tid att fatta vad nyheterna visar i det lilla filmklippet. Ett enormt område som brinner. Eld så varm att den ser vit ut.

”Vad ... Är det där ...” Nils pratar tyst. Läger huvudet på sned, som om det skulle hjälpa att förstå.

”Det är Sverige.”

Nils skakar på huvudet. ”Nej.”

Och alltså, Wilma fattar känslan, men det ändrar ju inget. ”Jo, det är det.”

”Alltså, NEJ. Jag vägrar. Jag orkar inte mer. Det här är för mycket.”

Wilma kollar telefonen igen. Scrollar längre ner i nyhetsartikeln. ”Det verkar vara norrut.”

”Vad då, ska det få mig att må bättre att bara norr-länningarna brinner upp?”

Wilma himlar med ögonen. ”Ingen brinner upp. Inte än.”

Nils går ett litet varv i vardagsrummet. Verkar inte veta vad han ska göra av sig själv. ”Vad ska vi göra?”

Det känns ändå lite sjukt att han frågar henne. Typ hela sitt liv har Wilma lyssnat på sin storebror. Han har koll. Han leder vägen. Hon vet inte vad hon ska göra med det här ansvaret.

”Jag ... jag antar att vi borde se till att vi har vatten. Mat. Och ... Och att ingen av oss slösar allt mobilbatteri på en narcissist-dagbok?”

”Okej.” Han suckar. Djupt. Nickar. Försöker hajpa upp sig själv. ”Okej. Vi kan överleva det här. Eller hur?”

Wilma gör sitt bästa för att le och låta peppig. ”Så klart vi kan.”

Han nickar igen. Upprepar vad hon sagt. ”Ok. Såklart vi kan.”

”Tror du det på riktigt, eller försöker du bara mörka att du tror att typ ... utomjordingar på månen har startat branden med en enorm laser?” Hon gör verkligen ett

försök att vara skämtsam och inte anklagande, men han måste höra att hon faktiskt är lite orolig.

Han slår till henne på armen – men är försiktig att det är den som inte är skadad. ”Lägg av. Ingen kommentar.”

”Jag visste det!” Wilma pekar anklagande på honom, men det teatraliska varar bara i några sekunder. Fler meddelanden trillar in, och liksom – läget är ju illa. På riktigt. ”Fokusera! Vi borde preppa för det här. Det kan bli hur stort som helst.”

”Okej.” Han börjar sakta gå mot köket. Väntar tills hon hänger på, och du börjar han fundera högt. ”Hur svårt kan det vara att släcka bränder egentligen?”

”Enklare än du tror, svårare än du hoppas.”

Nils sneglar på henne. ”Mmm. Lugnande, verklig.”

När de kommer in i köket är ljuset annorlunda. Lampan över köksbordet har ett kallt ljus, men allting ser så varmt ut. Orange. Rött. Skuggorna kastas fel. Flimrar längs väggarna, som om de inte har en fast ljuskälla.

Nils stirrar ut genom fönstret.

”Ser du det där?”

Wilma väljer hårt. Nickar. Sträcker sig efter hans hand, men hittar den inte. Bara famlar i luften.

”*Hai.*”

”Så det är på riktigt?”

”*Hai.*”

Nils finner hennes hand. Tar den i sin, och kramar den hårt.

Det känns som ett löfte. Ett löfte att de i alla fall är mer redo än förra gången. Även om det blir kaos igen. Även om det blir kris och de måste hantera allt själva, och även om Wilma försöker slåss med ett nytt hus och Nils får

totalpanik, så kommer det lösa sig, för om han ringer så svarar hon. Om hon behöver någon som håller hennes hand, så gör han det.

Den här gången har de varandra.

Skaffa kriskoll

Vet du vad du ska göra om vardagen vänds upp och ner? I en kris blir många saker vi tar för givna plötsligt problem som måste lösas. Att göra ingenting är egentligen inte ett alternativ: ingen vill frysa eller svälta.

I en kris är det viktigt att ha tillgång till mat, vatten, värme och kommunikation. Alla som har möjlighet behöver kunna klara sig själva i en vecka. Ju fler som har förberett sig och klarar sig själva, desto större möjlighet har samhället att hjälpa de som behöver det mest.

Vad är det viktigaste att ha hemma?

Här är en checklista:

- ✓ Radio som går på batterier eller med vev/solceller.
- ✓ Ficklampa och pannlampa.
- ✓ Mat och vatten för en vecka.
- ✓ Stormkök och bränsle. Använd helst utomhus.
- ✓ Sovsäckar, filtar och varma kläder.
- ✓ Tändstickor, stearinljus, värmeljus.
- ✓ Husapotek, till exempel första hjälpen-kit, sårvård, eventuella viktiga mediciner.
- ✓ Hygienartiklar, till exempel våtservetter, handsprit och mensskydd.
- ✓ Extra batterier, laddade powerbanks.
- ✓ Kontanter, om betalkort slutar fungera.
- ✓ Lista på papper med viktiga telefonnummer.

Förbered dig tillsammans med andra

I en krissituation behöver vi alla hjälpas åt. Ifall du känner dina grannar blir det lättare att samarbeta och hjälpa varandra. Som en del av en förening eller frivillig försvarsorganisation kan du göra viktiga insatser.

Någonting händer med bankerna. När folk inte längre kan betala påverkas alla olika. Yamina sitter i kassan på en matbutik, och alla kunder blir arga på henne, som om det är hennes fel. Wilma passar sin lillebror, och när han blir sjuk kan hon inte få tag på medicin. Ali och Dejan är på väg till stan, men deras tåg stannar på ett fält, mitt ute i ingenstans. Nils bor ensam i en liten lägenhet, långt ifrån sin familj. Han kan inte göra något för att hjälpa till, så han börjar spela in en ljuddagbok. Då kan han i alla fall dokumentera det som händer. Dokumentera hur allting tog slut, så att folk i framtiden kan lyssna på den och förstå. Ett tag fanns vi. Ett tag funkade allt. Sedan gick världen under. Det hände såhär.

Skanna QR-koden för att lyssna på berättelsen som ljuddrama, läsa mer om din och samhällets beredskap, få en praktisk checklista och göra testet "Vem är du i krisen?".

Myndigheten för
samhällsskydd
och beredskap